	TIME	
היא	2:47:13	בהקלדה על פי יג
בחבית	3:01:09	
סה"כ	40:20	

היא גופה תיחוון. **ותימה** היכי תיחוון הא לא מבטל ליה התם (אדם נאנחה בחבית) (עם טולי כלפי הלומאר) **ותירץ** ר"י ב"ר מרדכי דכיון שהתליפו הגרוגרות גם החבית נתקלקל ומבטלו, **אבל קשה לר"י** דבפ"ב דשבת (דף קנז: ושם) דאמר שפקקו את המאור בטפיח, כי פקקו מאי הוי הא לא מבטל ליה ואינו חולן ולימא למימר דביטלו הטפיח דא"כ היה בונה בשבת? **ונראה לר"ת ולר"י** דכלי חרס לא בעי ביטול אלא שפיר חולן אע"ג דלא מבטל ליה, והא דקתני לקמן דכלי חרס ממעט בחלון. ופריך כלי חרס הא חזי ליה התם מיירי בממעט חלון מכשיעור אבל אינו סותם כל החלון להכי בעי ביטול אבל היכא דסותם כל החלון כי הכא דקתני חוללין דמשמע דסותם לגמרי וכן הוא דפקקו את המאור התם ודאי [לא] בעי ביטול בכלי חרס, ועוד אמר הר"ר שמואל דכלי עץ כמי שאינו מקבל טומאה כגון העשוי לנחת לא בעי ביטול דבפ"ב דמגילה (דף כו:) גבי ההוא די כניסתא דיהודאי דהות פתיחא לההוא אינדרונא דהוה בה מיתתא ובעו כהני לגלויי בה (ה) עד דאמר להו דלו תיבותא ואותבוה אבבא ואי צריך ביטול מאי מהני הא תיבה דמסתמא לא ביטלוה שם ועוד שלא היו יכולים לבטלה שהיה ספר תורה מונח בה ואסור לשנותה (בתיבה) אבל בר אחר דמעלין בקודש ולא מורידין: **בחבית** של מוהכת. **הקשה ר"ת** דחבית גופה תביא טומאה לבית אחר דע"י אהל נעשית המתכת כאהל להיות אבי אבות הטומאה כדמוכח במסכת אהלות והוי כאהל נמי לטמא אחרים באהל דכוליה קלא דוכל אשר יגע על פני השדה באהל חרב* וגו' דרש לה בנזיר פרק כ"ג (דף נד: ושם) לענין אהל: **ונראה לרבינו תם** דהכא מיירי כגון שהגרוגרות בולטות חוץ לפי חבית כל סביבותיו ומכסות אותו לגמרי שאין נראה* כלל ודייק ר"ת מדנקט 'גרוגרות' ולא נקט 'פירות' לפי שהם מדובקות יחד אע"פ שיולאות חוץ לחבית אין טופלות וכי האי גוונא דייק בפרק חבית (שבת דף קמו.) **ועוד אומר ר' יצחק** דהכא מיירי בשאין חבית יוצאה חוץ לכותל דהשתא דרך החלון לא יבא טומאה לבית, דטומאה רצופה בוקעת ועולה ואינה מתפשטת לצדדין שהרי אין בו פותח טפח: **שערן** מאיליהן. **תימה** היאך ממעטין הטפח הא תנן במס' אהלות (פ"ח מ"ה) "אלו לא מביאין ולא חוללין הזרעים והירקות המחוברין לקרקע חוץ מן הירקות שמנו" פירוש הגהו דמנו לעיל דמביאין וחוללין הירוס והקיסוס וירקות חמור ודלעת יווני וא"כ היכי קתני דעשבין שעלו מאליהן לחוללין **ותירץ רבינו תם** דהתם איירי לענין אהל דאין נעשין אהל לחוץ בפני הטומאה על מה שתחתיהם או שעליהם או להביא טומאה מפני שהרוח מנשבו ואינו עומד במקום אחד והוי דומיא דעוף הפורח שאינו לא חוצץ ולא מביא. **הקשה ר"י** דהכא בכולה שמעתין לא בעינן מירוח לא בעשבים ולא בחבית דפריך לעיל היא גופה תיחוון ובהגוזל קמא (ב"ק דף קה.) אמר רבא הרי ו) חבית שניקבה וסתמוה שמרים הלילה, פקקה בזמורה עד שימרה מן הלדדין: **וי"ל** דהתם (ו) (בכלי) בעינן מוקף למיד פתיל להכי צריך מירוח אבל הכא לא בעי למיד פתיל:

תקצ"ב ד"ה היא

חבית של חרס - כך לחבוף בפני הלומאר באם בריכין לבלוי שם - תלוי אם סותם לגמרי בחלון או רק מאדל (ואינו סותם לגמרי)

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה היא וכו' לגלויי בה כו' עד אמר להו וכו' לבטוחה לדבר: (ו) ד"ה שעלו וכו' וי"ל דהתם בעינן כלי"ל ותיבת בכלי נמחק:

תקצ"ב ד"ה בחבית

רש"י מקשה על האוקימתא בגמ' בחבית של מתכת - ולכן הוא אינו חוצף אלא אי תפולתו (על בריבות את יבלות לאחוז בפני עצמן) איך התכולה יצא לחוצף הרי חבית המתכת - מין מלא הרי הוא בחלל - מביא לומאל המת לחדר הרי

מבנה ד"ה בחבית

"דבכא מיירי" תשובות לקשיר איך מוציאות הגרוגרות בחבית של מתכת לחוצף בפני לומאת האת לאדות דהמתכת אמרינן חבא הרי היא בחלל ולבאורה חדר הרי נטמא

---

* כלומר - נאחזת פי בונה בטבת

* אוז מאת אוז מעבת אדם אוז מקבל טומא טבעת יומים

* אי' קטן מפי אבלות בי"ב מה שנתקיים אין לה זמן אל הי' בחוץ באין הבאין

תקצ"ב ד"ה שלו

* תוס' מסביר איך יבכן לעשות שלו מאליהן בולים לעיל הבפה בטחנין באם אופלות דבעין מחוברין לא חוצין - רש מחלקים אינו לסתם חב"ב

* איך כאן אנא שייך חב"ב בפני הלומאה אלי מירות בזמן שבבוק ראינו בדעין מירות כך שיבא חב"ב מעיילה

ועוף ששכן בחלון. נראה דאתי אפילו לר״מ דאמר (עירובין דף טו:) כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לדופן לסוכה ולא לחי למבוי
כו׳ דהיינו לענין מחיצת עשרה טפחים דוקא אבל הכא לענין ממעטו בחלון ממעטו בכל דבר שיבטלנו: **ועובד** כוכבים שישב בחלון.
דעובד כוכבים אינו מקבל טומאה כדנפקא לן מקרא בפ״ב דנזיר (דף סא:וסס) דכתיב ״ואיש אשר יטמא וגו׳ מתוך הקהל״ יצא עובד כוכבים שאין
לו קהל ואע״ג דחכמים עשאום כזבים לכל דבריהם (שבת דף פג. נדה דף לד.) כיון דמדאורייתא לא מקבלי טומאה חוצץ מפני הטומאה
ואע״פ דבפרק יוצא דופן (נדה דף מג:) אמר חומר בשרן מבשכבת זרע שהשרץ אין לו חלוקת טומאה ומסיק שכבת זרע דחלוקה טומאה מה
היא אילימא בין ישראלים לנכרים הא״ל הא איכא עכבר דיש ועכבר דיבשה משמע דשרץ אין חלוקה טומאתו בין ישראל לנכרי, אלא פירכא
היא דאע״ג דאין עובדי כוכבים טמאים בשרץ אין לו חלוקת טומאה דומיא דשכבת זרע דבשכבת זרע גופה איכא חילוק אבל בשרץ גופיה אין
חילוק אלא בהנהו דמקבלי ממנו טומאה הילכך צריך למיגקט עכבר דיש ועכבר דיבשה והא דאילטריך מיעוטא (שבת פג. נדה לד.) דעובד כוכבים
אינו מטמא בזיבה משום דטומאת זיבה לאו טומאת מגע היא ומטומאה זו לא אשכחן דאימעטו. ודן שמוכה אינו מקבל טומאה כשהוא חי דלא
איקרי אדם: **והמלח.** משמע מהכא דאין מלח מקבל טומאה, אבל השלג מיירי שלא חישב עליו לאכילה דלא מקבל טומאה דאי חשב עליו
תיפוק ליה דהוי דבר המקבל טומאה כדמוכח במסכת נדה [דף יז. וע״ש וגע״ג ואולי ל״ל אבל השלג מיירי שלא חישב עליו המשקה דלא מקבל טומאה
וכו׳ וע״פ הג״ה זו מובנים דברי התוספות על נכון]: **כולן** אין ממעטין בחלון. וטעמא משום דאין מתקיימין (ז) ונימסין (במים) ואיכא
למימר דטעמא משום דקשו לכותל ושקיל להו דהא מלח נמי קשה לכותל וקתני דממעטו ומיירי כגון דמנחי בחספא והלך נמי ליתני דממעטי
ודמנחי בחספא אלא אפילו דמנחי בחספא דלא קשו לכותל לא ממעטי: **חוץ** לקליעה לבושה. ואע״ג דאמר בפ״ק דסוכה (דף טז. וסס)
ובשבת פרק כל הכלים (דף קכה.) דפחות משלש על שלש לא חזי לא לעניים ולא לעשירים ואין לא מקבל טומאה כיון דלא מצטרף ליה אבל מ״מ
לא ממעטו דלא מבטל ליה דקא שקיל ליה כי ז) (מלטלף) לקריעה לבושה: **כיון** דאיכא נער בעלי חיים בו. **ואע״פ** כולה בהמה שקיל ושדי לכלבים
וי״ל דמיירי בקוף וכל דדמי ליה דמנח בתס לטיולי ביה וניחא דנקט אבר ובשר ולא נקט בהמה גופה דאי חזיא לטיולי שקיל לה לטיולי
בה ואי לא חזיא שדי לה לכלבים: **אתיא** אמיה ודריא ליה בשבת. ומיירי בנוסס שימות קודם שילא השבת ואמר דשס תהא קבורתו:
דלית

הגהות הב״ח

(ז) ד״ה כולן וכו׳
ונימוסין ואיכא כל״ל
ותיבת במים נמחק:

	TIME
ויקרא	54:41
ויקרא	57:20
דמלה	1:11:06
בהלן	1:15:47
חמ	1:18:39
כיון	1:23:50
אתיא	1:27:08

* ויקרא 16:ב
דברו אל בני ישראל
ואמרתם אליהם איש איש
כי יקרב כל מבטני בהמה